

ก่อนธรรม

โดย หลวงปู่ขาว อนาลโย

วัดถ้ำก่องเพชร

ต.โนนทัน อ.เมือง จ.หนองบัวลำภู

พระพุทธเจ้าท่านสอนให้เราถือศีลก่อน ศีลทำให้กาย วาจาสงบ แล้วจึงทำสมาธิภาวนาให้จิตใจสงบ ครั้นภาวนาจนจิตสงบสงบดีแล้ว ก็ใช้ปัญญาคิดค้นคว้า สกนธ์กายนี้ เรียกว่าทำกัมมัฏฐาน พระพุทธเจ้าว่า ธรรมะไม่อยู่ที่อื่น อยู่ที่สกนธ์กายของทุกคน คนหมดทุกคนก็แมนธรรมหมดทั้งก่อน แมนก่อนธรรมหมดทุกคน พระพุทธเจ้าว่าธรรมไม่อยู่ที่อื่น ไม่ต้องไปหาที่อื่น มันอยู่ในสกนธ์กายของตบนี้ ดูจิตใจของตบนี้ให้มันเห็นความจริงของมัน

พระพุทธเจ้าว่า ปัญญาพานักขันธา ทุกขา สกนธ์กายของเราที่มันเป็นทุกข์ ปัญญาพานักขันธา อนิจจา สกนธ์กายอันนี้ไม่เที่ยง ปัญญาพานักขันธา อนัตตา ก่อนอันนี้ไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ ธรรมทั้งหลายไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ จึงว่าธรรมทั้งหลายก็แมนก่อนธรรมนี้ ไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ มันอยากจะเป็นไปอย่างไร ก็เป็นไปตามธรรมชาติของมัน กิริยาของมัน มันไม่ฟังคำเรา ไม่ฟังพวกเรา ยากแก่มันก็แก่ไป ยากเจ็บมันก็เจ็บไป ยากตายมันก็ตายไป สัพเพธัมมา อนัตตา ธรรมเหล่านี้ไม่ใช่ของใคร ให้พิจารณาดูให้เห็นเป็นก่อนธรรม มันไม่อยู่ในบังคับบัญชาของใครทั้งนั้น มันเป็นทุกข์ มันเป็นอนิจจัง มันเป็นอนัตตา ตกอยู่ในไตรลักษณ์ คนเราได้ก่อนธรรมอันนี้แหละ ได้เป็นรูปเป็นกาย เป็นผู้หญิง

เป็นผู้ชาย ก็สมมุติทั้งนั้น สมมุติว่าผู้หญิง ว่าผู้ชาย ว่าเด็ก ว่าเฒ่า มันสมมุติ ชื่อๆ ดอก ที่จริงมันแมนก่อนธรรมทั้งหมด

เราเกิดมาได้ฉัดตภาพอันดี สมบูรณ์บริบูรณ์ พวกเราได้สมบัติมาดีแล้ว ควรใช้มันเสีย ใช้ไปในทางดี ท่งดีคือการทำบุญให้ทาน รักษาศีลภาวนา ใช้มันเสีย เมื่อมันยังสมบูรณ์บริบูรณ์อยู่ อย่าไปนอนใจเมื่อวันคืนล่วงไปๆ พระพุทธเจ้าว่า วันคืนล่วงไปๆ มิใช่จะล่วงไปแต่วันคืนเดือนปี ชีวิตความเป็นอยู่ของเราก็ล่วงไปๆ ทุกขณะลมหายใจเข้าออก ไม่ควรนอนใจ ได้มาดีแล้ว ฉัดตภาพอันนี้ ไม่เป็นผู้หนวกบอดใบ้บ่าเสียจริต สมบัติอันนี้คือมนุษย์สมบัติ มนุษย์ เราเป็นมนุษย์หรือเป็นอะไร คนเรอะ พระพุทธเจ้าว่า สิ่งอันประเสริฐก็ได้แก่คน บาปและบุญก็เรียก เราต้องเป็นผู้มีหิริโอตตปปะ หิริ ความอายต่อความชั่ว โอตตปปะ ความสะดุ้งต่อผลของมัน ความข่มมันจะให้ผลเราในคราวหลัง เมื่อเราเป็นมนุษย์ เราไม่ควรนอนใจ อย่าให้กาลกินเรา ให้เรากินกาล ให้เร่งทำคุณงามความดี

เวลาล่วงไป ชีวิตของเราก็ล่วงไป ล่วงไปหาความตาย มนุษย์เป็นสัตว์อันสูงสุด อันนี้เป็นเพราะเราได้สมบัติป็นดีมา ปุพเพจะกตปุญญตา บุญกุศลคุณงามความดีเราได้สร้างมาหลายภพหลายชาติแล้ว เราอย่าไปเข้าใจว่า เราเกิดมาชาติเดียวนี้ ตั้งแต่เราเที่ยวตายเที่ยวเกิดมานี้ นับกับปีนับกับปีนัตชาติไม่ได้ แล้วจะว่าเหมือนกันได้อย่างไรละ เมื่อเรามาเกิดก็มีแต่วิญญูณเท่านั้น พอมาปฏิสนธิ ก็เอาเลือดเอาเนื้อพ่อแม่มาแบ่งให้ ได้ฉัดตภาพออกมา แม้กระนั้นก็ไม่มีส่วนมาเกิด ต้องอาศัยจิตวิญญูณ เราต้องสร้างเอาคุณงามความดี

พวกขรราวาสก็คือตั้งใจรับศีลห้า ศีลแปดในวันเจ็ดค่ำ แปดค่ำ สิบสี่ค่ำ สิบห้าค่ำ เดือนหนึ่งมีสี่ครั้ง อย่าให้ขาด ทำสมาธิภาวนา ให้มีสติ ระวังกายของตนให้เป็นสุจริต วาจาเป็นสุจริต ใจเป็นสุจริต เท่านั้นแหละ เอาย่อ ๆ มีสติอันเดียว ละบาปทั้งหลาย ความชั่วทั้งหลาย ละด้วยกาย วาจา ด้วยใจ ทำบุญกุศลให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท กระทำจิตของตนให้บริสุทธิ์ผ่องแผ้ว อันนี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ให้มีสติรักษากาย วาจา ใจ ศีลห้าถ้าใครละเมิดก็เป็นบาป ครั้นละเว้นโทษห้าอย่างนี้ นั้นแหละเป็นศีล ศีลคือใจ บาปก็คือใจ ศีลอยู่ในใจ บาปก็อยู่ที่ใจเหมือนกันนั่นแหละ เรื่องทำบุญทำกุศล ให้ทาน รักษาศีล ภาวนา อยู่แต่ใจทั้งนั้น อะไรโม้ดอยู่กับใจ สงสัยก็พิจารณาดวงใจ ทำบาปห้าอย่างนี้แล้ว ศีลไม่มี เป็นคนไม่มีศีล คนมันชอบทำแต่บาป ศีลไม่ชอบทำ อยากทำแต่บาป ท่านเปรียบไว้ว่า คนไปสวรรค์เท่ากับเขาวัว คนไปนรกเท่ากับขันทู วัวมีสองเขา แต่ขนมันนับไม่ถ้วน